

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد   بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم   از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

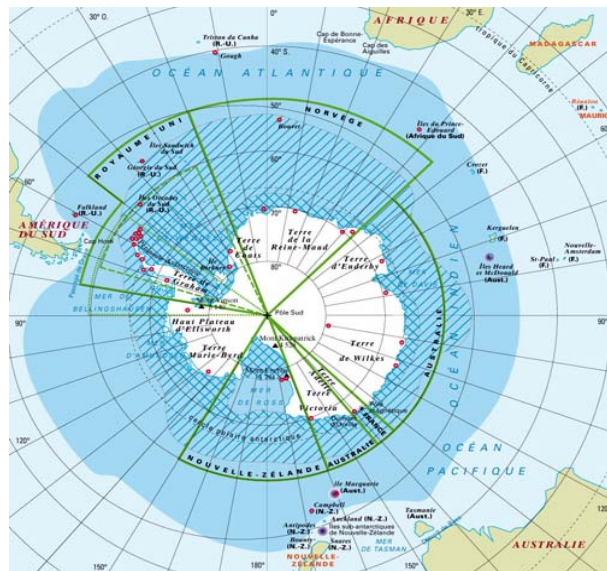
Geo strategic

جيو ستراتژیک

برگردان از: حمید محوی
۱۱ اکتوبر ۲۰۱۳

ذخائر نفتی دست نخورده اتلانتیک جنوبی

بخش ۱

آیا در چشم انداز جزایر ملوین تنش‌های تازه در شرف تکوین است؟

رزم آیش‌های نوین انگلستان

دقیقاً ۲۸ سال بعد، شیخ جنگ دوباره به جزایر ملوین به پرواز در می‌آید. بی شک، جنگ ملوین یکی از آخرین جنگ‌های استعماری بریتانیای کبیر است که برگ‌ننگین دیگری را در دفتر تاریخ امپراتوری بریتانیا به ثبت می‌رساند. در سال ۱۹۸۲ بانوی آهنین، نخست‌وزیر بریتانیا مارگارت تاچر واحدهای رزمی را برای دفاع از جزایر ملوین گسیل می‌کند. بریتانیای کبیر که از سال ۱۸۳۳ ملوین را تحت اشغال خود درآورد از این پس می‌بایستی با دعوی ارضی ارجنتاین مبنی بر حق مالکیت این کشور بر این جزایر مقابله کند.

جزایر ملوین تقریباً در ۳۰۰ کیلومتری سواحل قاره آمریکا جنوبی واقع شده و با انگلستان ۱۲۰۰۰ کیلومتر فاصله دارد. در طول ۷۴ روز جنگ در مجموع حدود ۹۰۰ نفر کشته شدند که بیش از دو سوم آن ارجنتاینی بودند. از مشهورترین حوادث این جنگ، می‌توانیم از غرق شدن ناو ارجنتاینی به نام «ژنرال بلگرانو» یاد کنیم که با ۲۳۲ سرنشینش روز ۲ می ۱۹۸۲ توسط زیر دریایی بریتانیایی «کنکرور» با پرتاب دو اژدر به قعر آبهای آتلانتیک فرستاده شد. این حمله موجب شد که مارگارت تاچر به ناچار آن را به عنوان اشتباه نیروی دریایی تلقی کند و در

عرصه بین المللی نیز طوفانی از اعتراضات را برپا کرد، زیرا حادثه در خارج از مرز آبی تعیین شده برای بریتانیا روی داده بود و ناو «بلگرانو» به طرف غرب یعنی در جهت مخالف جزایر ملوین در حال حرکت بوده است. با این وجود صراحتاً در نشریه بریتانیایی «سان» از کشته شدن ارجنتائینی ها اظهار خوشنودی کردند. و به این ترتیب روحیه شوینستی که تحت تأثیر جنگ روح بریتانیایی ها را به وجد آورده بود، مورد استفاده مارگارت تاچر و دولت محافظه کار او قرار گرفت. پس از دو سال حکومت، بانوی آهنین که به خاطر تحمیل کاهش دستمزد و قطع خدمات اجتماعی عمیقاً محبوبیت خود را از دست داده بود، با چنین جنگی برای دفاع از شکوه بریتانیای کبیر، از این پس می توانست برای انتخاب مجدد خود در سال ۱۹۸۳ حساب باز کند.

بیست و هشت سال بعد از این وقایع، دوباره دلایل مهمی مطرح می شوند. نخست وزیر فعلی گوردن براون از هر سو با آمار و ارقام رسانه ها در گیر است و دولت او که از حزب کارگر تشکیل شده، باید خود را برای شکست در انتخاباتی آماده کند که در چند ماه دیگر برگزار می شود. بریتانیا در عین حال با رکود اقتصادی، ورشکستگی تجاری و قروض ملی مواجه می باشد که مشخصاً این کشور را منفعل ساخته اند. ولی در فاصله نچندان دوری از اراضی تحت تصرفش در جنوب اتلانتیک، به کشف معدنی پر از نعمت نفت نائل آمده اند که ارزش آن در مقایسه با ذخائر هیدروکربور انگلستان در دریای شمال (که در حال حاضر به پایان رسیده است)، حتی نسبت به وقتی که در سال ۱۹۸۰ در اوج تولید خود بود، خیلی بیشتر موجب رونق تاج و تخت انگلستان خواهد شد. بر اساس گزارشات حجم این مخازن نفتی در حاشیه جزایر ملوین، حدود ۶۰ میلیارد بشکه تخمین زده شده است.

۱۵۹ لیتر

از این جهت که باز نمائی چنین رقمی را در چشم انداز جهانی مشاهده نمائیم، می توانیم آن را با ذخائر نفتی عربستان سعودی مقایسه کنیم که به عنوان اولین تولید کننده نفت در جهان، دارای ۲۶۷ میلیارد بشکه است. به عبارت دیگر کشف نفت در اتلانتیک جنوبی، در صورتی که مورد بهره برداری قرار گیرد نام انگلستان را بین هفده کشور مهم تولید کننده نفت در جهان ثبت خواهد کرد، یعنی بین لیبیا (مقام هشتم) و روسیه (مقام نهم) جای خواهد گرفت. در این هفته (۲۲ فبروری ۲۰۱۰)، انگلستان در فاصله ۶۲ مایلی (۱۰۰ کیلومتری) شمال جزایر ملوین شروع به حفاری کرده است. ارجنتاین از این موضوع خشنود نیست و علی رغم شکست تحقیر آمیزش هم چنان در دعاوی خود روی این جزایر اصرار می ورزد. عکس العمل ارجنتاین تا کنون عبارت بوده است از تحمیل محدودیت های کشتی رانی در اطراف جزایر. اقدامات اخیر ارجنتاین فوراً مورد تأیید دیپلماتیک و پشتیبانی تمام کشورهای همسایه اش قرار گرفت، علاوه بر این به زودی شکایت نامه ای در این زمینه به سازمان ملل متحد ارسال خواهد کرد. منشی امور خارجه بریتانیا، داوید میلی باند اعلام کرد که اکتشافات نفتی کشورش در اتلانتیک جنوبی کاملاً با رعایت قوانین بین المللی انجام می گیرد.

ولی به اساس قوانین سازمان ملل متحد، به سال ۱۹۸۲، حقوق مرتبط به مرز دریائی در ۲۲ کیلومتری از ساحل تعیین شده است. به این ترتیب منطقه ای که تحت حفاری بریتانیای کبیر قرار گرفته خیلی دورتر از این مرز و به طور مشخص در فاصله ۱۰۰ کیلومتری واقع شده، بی آن که فاصله ۱۲۰۰۰ کیلومتری آن را با سواحل انگلستان قدیمی به حساب بیاوریم. دعوای مرزی خود اختیاراته بریتانیا که مرز آبی را در فاصله ۳۷۰ کیلومتری از سواحل جزایر اتلانتیک جنوبی تعیین کرده است به هیچ عنوان پایه و اساس معتبری در حقوق بین المللی ندارد.

دومین جنگ در جزایر ملوین شاید دور از ذهن به نظر رسد، ولی خطر جنگ هرگز برطرف نمی شود خصوصاً وقتی که قدرتی امپریالیستی با دعوای غرورآسا و بزرگ منشانه، احساس کند که باید دست به عمل بزند. تاریخ نشان می دهد که علی رغم اقتصاد ورشکسته و طبقه سیاسی بی اعتبار، انگلستان از مداخله در سوئز و جنگ جهانی اول و دوم تردیدی به خود راه نداد. آخرین منازعات دیپلماتیک چنین چرخشی را که شاهد تناقضات عمیق است به روشنی به نمایش می گذارد. در این هفته در شهر کانکن در مکزیک، رئیس جمهور ارجنتاین، کریستینا کریشنر، در گردهم آئی دولت های امریکای جنوبی، به روشنی اظهار داشت : «بریتانیای کبیر می تواند دائماً قراردادهای سازمان ملل متحد را زیر پا بگذارد، به این دلیل که عضو شورای امنیت است، در حالی که ملت های دیگر باید از قوانین تأیید و تصویب شده توسط سازمان ملل متحد تبعیت کنند، در غیر این صورت بر چسب دشمن یا بدتر از آن بر او خواهند زد.

منبع

<http://www.cpcml.ca/francais/Lmlq2010/Q40042.htm#2>

گاهنامه هنر و مبارزه

ترجمه توسط حمید محوی

روزنامه حزب کمونیست کانادا

Numéro 42 - 3 mars 2010

- Finian Cunningham, Global Research, le 22 février 2010